

Zalán Tibor

TELEGDI KATA ELVESZETT LEVELE BALASSI BÁLINTHOZ

Jó Bálint uraság,
léptemhez puhaság
én szegín életemben,
hiánya felötlik,
így bennem őrlődik
s nem nyugszik végtelenben,
miként az csillagok,
hajnal ha felragyog,
visszatűnnek aetherben.

Menése homályba
borította árva
elveszejtett lelkemet,
vigalmak idején
az merengés tején
találhatna engemet,
hogyha váratlanul
megtérne, s titkomul
ágyamban kérne helyet.

Mert itten szabadul
mindenki, s bolondul
szerelemben kevereg,
csak én harapdálom,
könyveim közt falom
az kiszáradt kenyeret,
ami egy asszonnak,
kit rég nem apolnak,
undok egy sós kereset.

Egyik itt cicázik,
másik ott monyózik,
sóhajukkal telt a lég,
emitt csak úgy állva,
amott vetett ágyba'
töltődik az sok fehér
személy mind férfival,
szürcsöl, vonódik, fal,
megforgatja fenekét.

Éjszaka nem alszom,
virnyogását hallom
az boldogabb szobáknak,
merthogy az én férjem
nappal, csakúgy éjben,
másoknál elszobáztat,
műveli nagy kedvvel,
mit kelmed is kedvel,
fajtáit szoptatásnak.

Az zöld erdőt járva,
oldalra pillantva
a hágásukat látom,
két oldalt lecsordul
nyálam, ahogy fordul
az barátném a fához
támasztva, mint a báb,
szabónál mintabáb,
altestem belerendül.

Az széles mezőkben
jártomban-keltemben
feszít csak búbolásokat
látom, és szenvedek
vinnyogva epedek,
combom közt áradt folyam,
mely hogyha megindul
nem vagyok azon túl
az, ki bírja sorsomat.

Én sem vagyok kőből,
telítődve hévvel
biz sokat hergelődöm,
sötétség, ha beáll
önkezem kalapál
pinámon, alig győzőm
a számat betömni,
erre való holmi,
mi fedte eddig szőröm.

Így aztán siessen
vissza, egész testem
égeti a nagy várás,
mert drága férjecském,
néhai bőszt kecském
el se húzza majd száját,
ha engem megnyergel,
ellátja sok nedvvel
a szám és mellem táját.

Íródott ez a vers
amikor a sors vert
oktalan szüzességgel,
akárha férfikéz
alól az sok merész
szó megjelen és ég el,
ölecském kínjait
pirulva írom itt
vágyam papíron vízjel.

Életünk, 2011/11–12.

Zalán Tibor 1954-ben született Szolnokon.
Verset, prózát és drámát egyaránt ír. József Attila-díjas.

Prágai Tamás

A KÖLTŐ IS SZERÉNYEBB, HA JÓ AZ ALKONY...

„...szemetek...!”
Batsányi János

Nincs miért nem írni itt. Már nem veszélyes
vitriolozni, lúgozni sem a stílust,
bemártani a szárat ebbe-abba, amint az alkalom jó,
tündérkéim!
terazon, reggel, kávé mellett mindenki költő.

Tolni sorra sort, lélegzetvétel nélkül, ez a munka
– nincs szuszogás, semmit sem túllihegni! –,
nem szabad, nem kell ritmust habarni sem,
tündérkéim!
a verskocktállal teli, plexi poharában.

Csak sorra sor. A leütés estig legyen meg,
teljen a gramma száma be, műszakzárás felé,
langy vágóhíd-melegben, midőn az alkonyrózsa hajt,
tündérkéim!
sertés ezertíz, és megvult még ötszáznégy marha.

Költőnél talán mészáros sincs szerényebb,
ha böllérekést letéve újabb tetre készül.
Már tőlem ne tartsátok! ha ihlet szesze hevít,
tündérkéim!
vigyázó falaknak hátamat vessétek.

Parnasszus, 2011/4.

Prágai Tamás 1968-ban született Budapesten.
Verset és prózát is ír. József Attila-díjas.